

„Praktikuok artimo meilę, be apribojimų“

Mylėk ir praktikuok artimo meilę, be apribojimų ir atsijojimų, nes tai dorybė, apibūdinanti mus kaip Mokytojo mokinius. – Tačiau ši meilė neturi tavęs skatinti – nustotų buvusi dorybe – silpninti tikėjimą, šalinti jį apibrėžiančias briaunas, švelninti jį tiek, kad jis pavirstų, kaip kai kas nori, į kažką beformio, kas neturėtų Dievo jėgos ir galios. (Kalvė, 456)

birželio 30 d.

Viešpats pats išėjo mūsų pasitikti. Jis davė mums šį pavyzdį, kad kartu su Juo tarnautume kitiems ir, kaip mėgstu kartoti, dosniai padėtumėm savo širdį ant žemės, kad kitiems būtų minkščiau [eiti] vaikščioti ir jų dvasinė kova būtų malonesnė. Mes turime taip elgtis, nes tapome vaikais to paties Tėvo, kuris nedvejodamas atidavė mums savo mylimiausią Sūnų.

Ne mes esame šios meilės pirmtakai; ją gauname per Dievo malonę: nes Jis mus pamilo. Turime gerai įsisamoninti šią nuostabią tiesą: jei mes galime mylėti Dievą, tai todėl, kad buvome Dievo mylimi. Mes, tu ir aš, galime dosniai dalyti meilę visiems, mus supantiems, nes esame gimę tikėjimui per Tėvo meilę. Drąsiai prašykite Viešpaties šio lobio,

šios dieviškosios meilės dorybės, kad
ja persmelktume net menkiausias
smulkmenas.

Mes, krikščionys, dažnai
nemokėdavome deramai atsiliepti į
šią dovaną. Kartais savo meilę
rodydavome šalta, besiele išmalda
arba daugmaž formaliais
labdaringais darbais. Liūdnas vienos
ligonės skundas taikliai nusakė šį
nukrypimą: čia man rodomas
gailestingumas, o mano motina gydė
mane su meile! Meilė, gimstanti iš
Kristaus Širdies, negalėtų būti tokia
dvilypė. (*Dievo bičiuliai*, 228–229)